

PAROCHIEBLAD H. ANDREAS

JUNI - JULI 2022

De wereld dat zijn wij

Kun jij soms ook zo verlangen
naar een plekje voor jezelf,
waar men j ou echt wil ontmoeten
en de buitenkant niet telt?
Waar de mensen sterk verschillen
van elkaar, van jou, van mij,
maar er enkel naar verlangen
samen en zichzelf te zijn.

Kun jij soms ook zo verlangen
naar een wereld als een thuis,
als een herberg voor de mensen,
heel ver weg of dicht bij huis?
Voor de mensen van de wereld,
mannen, vrouwen, wit of zwart,
voor de groten, voor de kleinen,
heel gewoon of heel apart.

Is er voor die nieuwe wereld
al een plekje in mijn hart?

Hans Reinold

Boerderijviering

Op zondag **17 juli** is de jaarlijkse boerderijviering om de vakantie in te luiden. Dit jaar zijn we weer te gast bij de zorgboerderij Corisberg. We vinden het heel fijn dat we op de binnenplaats hier eucharistie mogen vieren.

En een lange traditie wordt weer opgepakt, nl. dat deze viering weer wordt voorbereid samen met de St. Josephparochie en natuurlijk met het SoPaF-koor, dat altijd deze viering met zijn zang feestelijk opluistert.

Reserveer de datum alvast in uw agenda. Het gaat altijd door, ongeacht de weersomstandigheden. Mocht het vervoer een probleem zijn, laat het dan even weten bij Rob, Marcel of Nan.

Van harte welkom dus.

Terugblik communievieringen

Afgelopen maand, op 22 en 26 mei deden samen 13 kinderen de eerste heilige communie.

Het verhaal van de talenten werd gelezen met het thema *jij bent goud waard*. Het werd verwoord in de teksten, het werd verbeeld in de schilderdoeken waarop de kinderen hebben getekend hoe zij hun talenten kunnen inzetten voor een ander, en we hebben het uitgezongen. In het openingslied zongen we: *"Iedereen is anders, niemand is als jij. Iedereen is anders, okido"*. En bij de eerste lezing zongen we: *"Leven kan iedereen, leven niemand alleen. Leven dat is jouw talent. Weet je wel hoe bijzonder jij bent."*

En daarmee hadden we de toon gezet. Want als iedereen bijzonder is, moeten we ook op een bijzondere manier met elkaar omgaan, zodat iedereen gelukkig kan worden. Een hart van goud, dat is een goed hart dat goed wil zijn voor de mensen, dicht bij ons maar ook verder weg. Als dat is overgekomen, dan is de communie geslaagd.

De kinderen hebben het bijzonder goed gedaan en zelfs het weer heeft goed meegewerkt. Wij kijken als werkgroep met een goed gevoel terug op twee mooie vieringen en hopen dat alle kinderen nog een heel fijne dag hebben gehad.

Op zondag 12 juni komen de kinderen terug voor de dankdienst en mogen ze al iets in de praktijk brengen: de speciale kindercollecte, waarbij de communicantjes iets mogen delen, is voor de kinderen in Sierra Leone.

Nan Paffen

Lezing humanisme

Op **27 juni** geven Koos Linders, oud docent aan het Bernardinuscollege, en Elske Mooij, voorzitter van het Humanistisch Verbond Zuid-Limburg, een presentatie over humanisme. De geschiedenis van het humanisme, de organisatie van het Humanistisch Verbond en wat humanisme in het persoonlijk leven betekent, zijn de onderwerpen. De middag begint om 14.30 uur in de Andreaskerk. Aanmelden is niet nodig.

Pim Heijster vertelt, 19 juni na de viering

Vijfentwintig jaar geleden vertrok Pim Heijster naar de Peruaanse stad Cajamarca in het Andesgebergte, waar hij arme boeren en fruitteilers adviseerde. Hij bleef en trouwde met Luz Marina, dierenarts en gespecialiseerd in zuivelproducten. Ze besloten samen een ijsfabriek te beginnen. Inmiddels hebben ze hun werkterrein verruimd tot een groot opgezet dovenproject.

Ze komen eindelijk na 4 jaar weer eens hier en Pim zou graag iets over hun project willen vertellen. Dat zal plaats vinden op zondag 19 juni, na de viering. U bent van harte welkom om naar hun verhaal te luisteren.

We hebben het leven om niet ontvangen, we hebben er niet voor betaald. Daarom kunnen we allemaal geven zonder iets te verwachten, het goede doen zonder evenveel te vragen van de persoon die we helpen. Dat is wat Jezus zei tot zijn leerlingen: "Voor niets hebben jullie ontvangen, voor niets moeten jullie geven".

Uit: Fratelli tutti, Encycliek van paus Franciscus

Moederdag in Kabala

Op 8 mei heeft Yan jeugdgroep in Kabala, Sierra Leone een Moederdagactiviteit georganiseerd. De moeders van de leden van Yan waren hiervoor uitgenodigd en veel moeders hadden hier gevolg aan gegeven.

Na de opening met gebed spraken leden van de groep de moeders toe, gaven uitleg over de activiteiten en bedankten hun voor hun zorgen. Maar ze riepen hun ook op om actief mee te blijven doen aan de bewustwording van hun kinderen om een plaats in de maatschappij te veroveren.

Daarna voerden Yan-leden een toneelstukje op. Zoals gebruikelijk werd er gezamenlijk gegeten.

Een moeder sprak ook en bedankte de groep voor hun activiteiten: ze heeft hier zelf ook veel van geleerd en nam zich voor ook in de toekomst zelf op deze manier door te gaan. Daarna werd de bijeenkomst afgesloten met een slotwoord en met gebed.

In hun verslag vond Yan het belangrijk dat ze moeders inzicht hebben kunnen geven in het werk van de groep. Ze nemen zich voor volgend jaar weer zo'n Moederdag te organiseren.

Wij van de stichting Taiama-Andreas vinden het belangrijk dat de activiteiten van de groep op deze manier een ruimere verspreiding krijgen. We vonden het fijn dat onze bijdrage aan deze dag door het geld uit het mandje in de kerk mogelijk werd gemaakt en bedanken onze gulle gevers hiervoor.

Noteer

Op **zondag 26 juni** kunt u na de viering genieten van een rijkelijk gevulde Afrikaanse soep. Oorspronkelijk zouden we dat op zondag 3 april doen maar dat kon door omstandigheden toen niet doorgaan. We hopen u op 26 juni allemaal te zien.

Expositie Tiny Bosch-van Vlimmeren

8 juli - 18 augustus 2022

Ik ben geboren te Heerlen in 1944. Gedurende mijn leven ben ik steeds bezig om mijn creativiteit te uiten in de vorm van tekenen en schilderen. Ik had geen vooropleiding in de kunst maar ben autodidact. Door zelfonderzoeken, en door vallen en opstaan en met de vrijheid van kleurgebruik heb ik een eigen stijl ontwikkeld.

Het schilderen is voor mij niet alleen maar creatief bezig zijn. Het is een bewuste zoektocht in en naar mijzelf. Het is een uitdaging om het innerlijke op papier weer te geven en te laten leven.

Van 1995 tot 2000 heb ik intensief lessen gevolgd bij de kunstenares Hedwig Theeuwen (België) waar mijn voorliefde voor de aquarel bleek, en maakte ik mij de verschillende aquareltechnieken eigen. Eind 2011 beëindigde ik mijn studie aan de academie met goed resultaat en besloot ook de extra specialisatie nog te gaan doen. Tevens probeer ik mijn kennis verder te geven aan cursisten via workshops.

Ik volgde de in totaal zevenjarige opleiding op de Kunstacademie Maasmechelen, waarbij veel aandacht werd gegeven aan o.a. tekenen. Ook de waarneming staat zeer hoog aangeschreven. De schilderkunst op deze Kunstacademie wordt opgevat als een stapsgewijze evolutie van enerzijds basisoefeningen en -technieken naar uiteindelijk het beoefenen van de schilderkunst als zelfstandig kunstenaar, met een eigen authenticiteit en een eigen persoonlijkheid. De klemtoon in de opleiding ligt op de moderne en hedendaagse schilderkunst.

Wilt u meer weten? Kijk dan op de website tinyvanvlimmeren.nl.

Tiny Bosch-van Vlimmeren

Boek ATD Vierde Wereld: Recht op bescherming van het gezin

In Nederland zijn ± 20.000 kinderen uit huis geplaatst wegens problemen die met armoede te maken hebben. Hoe komt het dat de publieke opinie daar geen schandaal van maakt?

Zolang de Internationale Beweging ATD Vierde Wereld bestaat, kennen we gezinnen van wie kinderen uit huis zijn geplaatst, of waren de volwassenen zelf als kind uit huis geplaatst. En zolang al vraagt ATD hier aandacht voor. Naar aanleiding van de brute uithuisplaatsing in 2011 van alle vier de kinderen uit één gezin hebben we besloten een boek te schrijven. We zijn de geschiedenis van de kindbescherming nagegaan en ontdekten dat er al sinds de 15e eeuw hulp aan weduwen en wezen bestaat. Toen al werd verschil gemaakt tussen de hulp aan kinderen uit gegoede milieus en de aanpak van kinderen uit de armste milieus.

Vanaf de 19e eeuw kwamen er wezenlijke veranderingen.

In dit boek vertellen een aantal mensen gedetailleerd hoe ze de uithuisplaatsingen hebben beleefd, hoe ze door hulpverleners en leiding in tehuizen zijn behandeld, hoe de oordeelsvorming is gegaan. En vooral: wat ze willen veranderen. Voor de meesten hebben de uithuisplaatsingen niet geholpen om uit de armoede te komen. Zij wijzen de situatie van schrijnende armoede af en verzetten zich daar tegen. Dat verzet werd (en wordt) te vaak door de jeugdzorgwerkers gezien als tegenwerking, waardoor de ouders strafmaatregelen opgelegd kregen in plaats van hulp.

We hebben onderzoek gedaan naar het verband tussen de uithuisplaatsingen, de wetgeving rond armoedebestrijding, de kindbescherming en jeugdzorg. De Participatiewet, de Jeugdwet en de Wet Herziening Kinderbeschermingsmaatregelen in 2015 beloofden vooruitgang, maar het aantal plaatsingen van kinderen uit arme gezinnen bleef ongeveer gelijk.

De deelnemers aan het boek spraken van vernederingen, van schending van mensen- en kinderrechten. Ze noemden ook voorstellen tot

Recht op bescherming van het gezin

Schrijnende armoede en uithuisplaatsing van kinderen

Annie van den Bosch-Höweler

verbetering. Bijvoorbeeld dat uithuisplaatsing alleen in uiterste gevallen mag, waar het kind in gevaar is en als tijdelijke maatregel. Dat ouders voldoende middelen krijgen om bij elkaar te kunnen blijven en hun kinderen zelf groot te brengen.

Enkele conclusies:

Het duurzame armoedevraagstuk van ouders en kinderen kan niet opgelost worden met hulpverlening of met het huidige gemeentelijke beleid.

De Nederlandse wetgeving is discriminerend op grond van armoede.

Het boek is te bestellen bij: zuid-limburg@atd-vierdewereld.nl.

Als ik erin slaag één persoon te helpen om beter te leven, dan is dat al voldoende om het geschenk van mijn leven te rechtvaardigen.

Wie liefheeft, heeft de zekerheid dat geen enkele van zijn met liefde verrichte werken verloren gaat, geen enkele van zijn oprechte zorgen voor de ander verloren gaat, geen enkele daad uit liefde voor God verloren gaat, geen enkele edelmoedige moeite verloren gaat, geen enkel pijnlijk geduld verloren gaat. Dit alles gaat door de wereld als een levenskracht.

Uit: Fratelli tutti, Encycliek van paus Franciscus

In gesprek met Dilek en Yasin

Er zijn altijd wel vluchtelingen uit het azc Heerlen die de weg naar de Andreasparochie vinden. Veel vrijwilligers in de kerk, en zeker de gastvrouwen, kennen hun namen en gezichten. Onder de koffie komt heel wat aan de orde over hun leven in hun land van herkomst en in het azc waar ze nu leven. Zodra de vluchtelingen een verblijfsvergunning krijgen en het lange wachten op de toewijzing van een gemeente en van een woning een einde neemt, verhuizen ze naar hun nieuwe stad of dorp, blij en opgelucht, vaak ook met gemengde gevoelens (want o, wat missen ze hun land en familie!). Dan vragen ze wel eens of iemand van de kerk nog eens langs komt in hun nieuwe woonplaats. En dat gebeurt dan soms, door een van de pastoraal werkers of door parochianen die een persoonlijke band hebben gekregen met de vluchtelingen. De reiskosten worden dan altijd uit eigen zak betaald, de parochie levert in zulke gevallen geen financiële bijdrage.

Zo toog ik een tijdje geleden op verzoek naar een vluchtelingengezin dat in Zwolle terecht is gekomen. Ik dacht de gelegenheid te baat te kunnen nemen en voor het parochieblad een interview te kunnen houden over hoe het met hen gaat. Het werd een indringend gesprek over hun huidige leven in Nederland.

Het gezin bestaat uit vader en moeder en twee jonge kinderen. Om politieke redenen moesten ze uit Turkije vluchten. Sommige familieleden en vrienden zitten zonder proces in de gevangenis, andere hebben hun banen verloren en komen nergens meer aan het werk, hun situatie is precair. Angst en zorgen dus om de familie, in Zwolle. En schuldgevoelens, omdat ze zelf veilig zijn in Nederland. Het voelt alsof ze de achterblijvers in de steek hebben gelaten. Van haar ging afgelopen jaar de vader dood, van hem kort daarna de moeder. Ze konden niet naar de begrafenis. Dat hakt erin. Maar het echtpaar is positief ingesteld en wil er in het nieuwe vaderland iets van maken.

Door hard te leren hebben ze in snel tempo Nederlands geleerd. Zij was in Turkije verpleegkundige, hij computerprogrammeur. Goed opgeleid dus. Een goede basis om een baan te vinden. En dat is gelukt. Zelf gelovige moslims, zijn ze tolerant en respecteren andermans manier van leven en denken. Een goede uitgangspositie dus voor een 'ingeburgerd' leven in Nederland.

Maar het blijkt toch zwaar. Met haar Turkse opleiding als verpleegkundige mag zij in Nederland niet in haar oude beroep gaan werken. Dat begrijpt ze en accepteert ze ook. Ze is in een zorginstelling aan de slag gegaan als verzorgende. Ze hoopt via opleidingen later alsnog in

de verpleging te kunnen gaan werken. Want daar lag in Turkije haar hart. Maar voor nu valt het niet mee: het steekt, iets niet te mogen doen terwijl je weet dat je het kunt. Haar handen jeuken als ze aan een bed staat, en het schrijnt dat ze ze niet uit de verpleegstermouwen mag steken. Het herinnert haar voortdurend aan Turkije. Onwillekeurig ga je dan het leven hier en daar met elkaar vergelijken. Wat je natuurlijk niet moet doen.

Ze merkt dat mensen haar anders bejegenen dan 'gewone Nederlanders', ze krijgt te maken met stille vijandigheid en soms met verbale agressie. Ze voelt zich soms anders behandeld: niks gelijke monniken, gelijke kappen. Voor een zware operatie moest ze met spoed in het ziekenhuis worden opgenomen. Weer thuis, moest zij, terwijl collega's veel langer thuis mochten blijven, bijna meteen weer aan de slag. Als zoiets vaker gebeurt, ga je daarin een patroon herkennen, en ongewild ontstaat zo het gevoel dat er misbruik van je wordt gemaakt. Dat gevoel toe te geven voor jezelf, kost moeite, omdat je eigenlijk dankbaar wilt zijn dat je hier mag wonen. Zo wordt het je moeilijk gemaakt je thuis te gaan voelen. En ook als je met je verstand weet dat het niet jouw schuld is, je gaat toch denken dat het aan jou ligt en je niet genoeg je best doet. Je wordt onzeker, bang, je hebt de neiging in je schulp te kruipen.

Ervaart ze racisme ook bij cliënten? Nee, dat niet. Dat is iets wat ze van collega's te verduren krijgt. Maar ze raakt wel geregeld van slag door het soms onbeschofte gedrag van cliënten. Dat kent ze niet uit haar eigen land, en dat had ze in Nederland niet verwacht. Zeker, de meeste mensen bij wie ze over de vloer komt, zijn aardig en dankbaar. Maar er zijn er genoeg bij wie dat niet zo is, en dat maakt dat ze steeds vaker met een wat bang gevoel van 'wat staat me nu weer te wachten' bij mensen aanbelt. Natuurlijk spreekt ze nog geen vloeiend Nederlands, en ze kent de gebruiken en regels in de Nederlandse zorg nog niet goed genoeg. Misverstanden liggen op de loer. Ook dat maakt het werk moeilijk. Het begint te dagen dat het nog vele jaren zal duren voordat ze 'Nederland' begrijpen. Op sommige momenten verliezen ze de moed. Zullen ze zich taal en cultuur wel ooit eigen maken, is hun bange vraag.

En dan de kinderen. Ja, die pikken de Nederlandse taal en cultuur snel op. Prima. Nederland is hun nieuwe land. Geen probleem dus. Of toch wel? Als hun dochtertje van zeven thuis komt met het verhaal dat de juffrouw op school uitvoerig in geuren en kleuren heeft verteld over jongetjes die zich meisje voelen, en andersom, en dat dat net zo ge-

woon is als jongetjes die zich jongen, en meisjes die zich meisje voelen, daar schrikken ze zich een hoedje van. Op die leeftijd! Moet dat nu? Kan dat niet op een later tijdstip? Heeft het gevolgen voor de ontwikkeling van het kind? Ze wisten wel dat er in Nederland anders over wordt gedacht, en dat is ook prima, maar nu bij je eigen kind, zo jong nog, dat maakt hen angstig. Ze zitten er wekenlang mee in hun maag. Wat moeten ze ermee? Het eerlijk ter sprake brengen op school, of het maar zo laten?

Het andere kind zit op een katholieke school, in de buurt. Daar kregen de kinderen tekenles. En wat teken je op een katholieke school? Nou, blijkbaar Onze Lieve Heer. De kinderen moesten van de juf God tekenen. Dus kwam het meisje trots thuis met een tekening van God. Zoiets treft ook ruimdenkende islamitische ouders midden in het hart: God afbeelden, dat kan niet – in beide betekenissen van de uitdrukking. Wat doe je als ouder? Wat kun je doen? Krijgen ze dit soort problemen straks vaker voor hun kiezen? Moeilijke keuzes? Slikken of stikken?

Ik heb gezegd dat als een katholiek – ik ben er zelf een – God tekent, hij, als hij het resultaat voor ogen heeft, meteen zal zeggen dat dat God niet is – natuurlijk niet, zelfs een katholiek weet dat dat God niet is. Maar een stomme tekening.

Dat antwoord gaf wat lucht – lucht die ze nodig hebben. In Nederland, dacht ik op de terugweg in de trein. Is daar dan niet lucht genoeg voor iedereen?

Rob Pauls

SLAGERIJ VAN MELIK
Sinds 1938
Heerlerbaan

Dagtoppers

MA	Saucijzen 3+1 Gratis
DI	Poulet 25% korting
WO	Gehakt 25% korting
DO	KogelBiefstuk 3+1 Gratis
VR	Schnitzels 3+1 Gratis
ZA	Kipfilet 3+1 Gratis

AGENDA

Iedere woensdag

13.30-16.00 uur: ATD Vierde wereld

Iedere donderdag

10.30-11.30 uur: stilte-uur

11.30-13.00 uur: bezinning over het evangelie van de dag

11 mei - 1 juli

Expositie Resi Hanssen-Klein

Zondag 19 juni

12.00 uur: Pim Heijster vertelt, Andreaskerk

Zondag 26 juni

12.00 uur: Afrikaanse maaltijd, Andreaskerk

Maandag 27 juni

14.30 uur: lezing humanisme, Andreaskerk

8 juli – 18 augustus

Expositie Tiny Bosch-van Vlimmeren

Steeds minder wordt een mens in onze samenleving genoemd met zijn eigen naam, steeds minder wordt dit unieke wezen op de wereld behandeld als een persoon die een eigen hart heeft, zijn lijden, problemen, vreugde, en familie. Men zal alleen maar zijn ziektes kennen om ze te behandelen, zijn gebrek aan geld om het hem te verschaffen, zijn behoefte aan een huis om hem onderdak te geven, zijn verlangen naar verstrooiing en ontspanning om ze te organiseren. Maar: de onbelangrijkste van de mensen liefhebben als een broeder of zuster, alsof er niemand anders was dan hij of zij, is geen tijd-verlies.

Wij bereiken de vervulling als we muren neerhalen en ons hart zich vult met namen en gezichten.

Uit: Fratelli tutti, Encycliek van paus Franciscus

COLOFON

Contact

Palestinastraat 326
6418 HP Heerlen
045 - 541 33 81
parochiesintandreas@home.nl
www.sintandreas.nl
facebook.com/andreasparochie

Gastvrouw aanwezig di. t/m vr.
van 10.00 tot 12.00 uur

Pastoraal team

Pastor Geert Bles:
045 - 571 40 78

Diaconaal werker Rob Pauls:
043 - 306 17 06
andreas.r.pauls@gmail.com

Pastoraal- en jongerenwerker
Marcel Mollink: 045 - 574 03 78

Parochiebestuur

Vicevoorzitter
Karin van Doormaal:
045 - 541 35 68

Rekeningnummers

NL21 ABNA 0577627325
NL17 INGB 0003269778

Stichting Taiama-Andreas

www.taiama-andreas.org

Redactie

Karin van Doormaal
Rob Pauls
Rens Trimp

Gedoopt

12 juni: Jari Janssen en Loan
Lemmens

De volgende editie van het parochieblad verschijnt in de week van 18 juli. Intenties en kopij voor 23 juli t/m 11 september graag uiterlijk **4 juli** opgeven.

VIERINGEN

18 juni - 17 juli

Zaterdag 18 juni

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 19 juni

10.30 uur: woord- en communieviering

Zaterdag 25 juni

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 26 juni

10.30 uur: woord- en communieviering

Vrijdag 1 juli

10.30 uur: eerstevrijdagviering

Zaterdag 2 juli

18.00 uur: eucharistieviering

Zondag 3 juli

10.30 uur: eucharistieviering

Zaterdag 9 juli

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 10 juli

10.30 uur: woord- en communieviering
doopdienst Lizzy Verschueren

Zaterdag 16 juli

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 17 juli

10.30 uur: boerderijviering zorgboerderij
Corisberg, Corisbergweg 1